

POZDĚJI

Chodila jsem už pěkně dlouho a začínalo se stmívat. Najednou jsem před sebou zahlédla malá světýlka. To jsou světlušky? Třeba si z nich můžu udělat novou partu kamarádů. Jenže pak jsem si uvědomila, že to nejsou světlušky, ale světla. Co se to tady tak pozdě večer děje? Schovala jsem se za balvanem.

Uslyšela jsem hlas, který vydával příkazy.

„Raz, dva, tři, čtyři. To je pořádné tempo! Raz, dva, tři, čtyři! Hněte s sebou, vy líní budižkničmové!“

Ten hlas mi byl povědomý, a přicházel ze stejného místa jako světýlka. A pak najednou jedno ze světel zamířilo tak, že bylo vidět, kdo že to na všechny pokřikuje.

„Gale?“ vyhrkla jsem omylem.

Všichni ztuhli.

„Přestaňte kopat!“ rozkázala Gale. A pak jsem uviděla partičku upocených prasat, na čelech připevněná světla, a všechna držela lopaty.

Gale stála před nimi s korunou na hlavě a v dlouhém plášti.

„Kdo je tam?“ ptala se Gale a posunkem přikázala jednomu strážnému praseti, aby šlo prozkoumat místo mého úkrytu.

Bylo mi jasné, že mě stejně najdou, a tak jsem zpoza balvanu vylezla ven. „Ahoj Gale,“ pozdravila jsem.

„Stello? Co tady děláš takhle uprostřed noci?“ podívovala se Gale.

Strážné prase se ke mně pomalu přibližovalo s obrovskou sítí, ale Gale ho mávnutím ruky zastavila.

„Copak asi tak dělá ptáček uprostřed noci v lese,“ snažila jsem se nenuceně vtipkovat, protože jsem nechtěla Gale prozradit, proč jsem odešla od ostatních. Nevěřím jí ani zobák mezi očima.

„No, to mi řekni ty,“ pokračovala Gale.

Rychle jsem si vymyslela historku: „Snažím se potmě hledat svůj batoh.“

„Cože?“ vyhrkla nevěřícně Gale.

„Cože?“ opakovala po ní horda prasat.

„Přesně tak. Je to užitečné, protože když je někdy přes den venku moc jasno, můžu se pak jít projít v noci,“ vysvětlila jsem a rychle změnila téma.

„No a jak to, že vy si tady uprostřed noci všichni kopete?“

Prasata se podívala jedno na druhé a potom na Gale. Gale se na chvíli zamyslela a pak řekla:

„My tady nekopeme,“ zasmála se neupřímně.

„Ale před chvílí jste kopali! Já vás viděla,“ trvala jsem na svém.

Gale se znovu zamyslela a pak řekla: „Ztratila jsem klíče od domu. Tak je tady teď hledáme.“

Všimla jsem si, jak se některé z děr, které prasata vykopala, pomalu naplňují vodou. A všude kolem bylo takových děr spousta. „Nemůžete to tu takhle rozkopat,“ řekla jsem jim. „To potopíte celý ostrov,“ vyděšeně jsem se obrátila na Gale.

Gale se jen namyšleně zasmála.

„Cha! To je nesmysl. Hele, koukni, tady jsou ty klíče,“ řekla a ukázala na zem. Sehnula se a něco zvedla.

Z nějakého důvodu jsem se cítila fajn a bezpečně, teď když jsem byla s Gale – i přesto, že se chovala hodně podivně. Už jsem nebyla úplně sama uprostřed strašlivého lesa. Jsem si jistá, že se po mně

Gale taky stýskalo, protože se mě zeptala, jestli bych chtěla přespat u ní doma.

Chvilí jsem o tom přemýšlela. Mohla jsem si vybrat jednu z následujících možností:

1. Strávit noc v lese.
2. Strávit noc v jedné z děr, co tu prasata vykopala.
3. Vrátit se domů.
4. Zůstat přes noc u Gale.

Poslední možnost se mi líbila nejvíc.

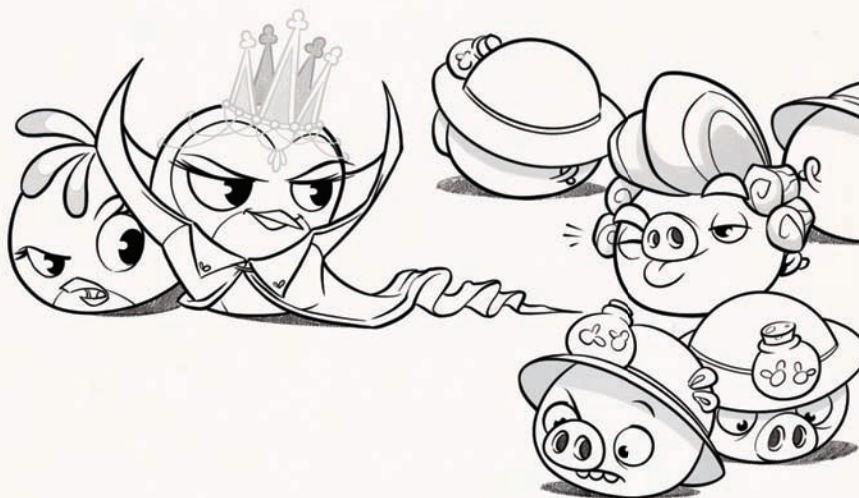
„Jo, ráda u tebe přespím,“ řekla jsem s úlevou, že mám bezpečné místo, kde můžu strávit noc. Ráno se zase vydám na cestu a budu hledat nové kamarády. Ve dne aspoň něco uvidím, teď si nevidím ani na špičku zobáku.

„Jupí! Uděláme si noční párty!“ zavýskla Gale.

„Jů, noční párty!“ křičela prasata a odkládala lopaty. Okamžitě však přestala, když po nich Gale vrhla přísný pohled.

„Vás nikdo nezval, vy jedni zelení hlupáci. Hezky zůstanete tady a budete se tu šťourat...“ Gale po mně vrhla krátký pohled. „... v rypácích,“ dokonči-

la větu. A některá prasata si okamžitě začala do ry-
páku strkat různé věci. Koutkem oka jsem zahléd-
la, jak prase, které mělo kopání na povel, mrklo na
Gale, ale to mě nezajímalo. Byla jsem nachystaná si
jít pro dnešek lehnout do pořádné postele.

Y NOCI

Po cestě k ní domů jsme si s Gale hezky povída-
ly o všem možném. To bylo něco jiného, než když
jsem před pár minutami sama bloudila v lese a na-
rážela do větví.